

Arrest

nr. 213 334 van 30 november 2018
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 november 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 20 november 2018 (bijlage 13*septies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 augustus 2014 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 29 juli 2015 wordt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toegekend. Een A-kaart wordt afgeleverd op 5 november 2015 en verlengd tot 15 oktober 2018.

1.3. Verzoeker wordt op 31 juli 2017 door de Nederlandse politie aangehouden. Bij verificatie van zijn vingerafdrukken blijkt verzoeker in Nederland gekend te staan als Z.A.O., geboren in 1990, van Somalische identiteit. Verzoeker bleek in Nederland onder deze identiteit in het bezit te zijn gesteld van een verblijfsvergunning 'asiel' die bij beschikking van 6 december 2011 werd ingetrokken. Verzoeker werd vervolgens ongewenst verklaard in Nederland.

1.4. Aangezien verzoeker onder een andere identiteit bescherming heeft gevraagd in België, wordt verzoeker in het licht van een heroverweging van de subsidiaire beschermingsstatus uitgenodigd voor een gehoor op 5 juli 2017 bij het CGVS. Verzoeker geeft hieraan geen gevolg. Op 5 december 2017 wordt de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing tot intrekking wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met arrest nr. 204 164 van 22 mei 2018.

1.5. Op 25 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissingen tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 26 oktober 2018 dient verzoeker twee beroepen tot nietigverklaring en vorderingen tot schorsing bij de Raad in tegen de voormelde beslissingen. Deze beroepen zijn gekend onder rolnummers 225 778 en 225 749.

1.7. Op 20 november 2018 wordt in hoofde van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering genomen. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten::

naam: R.F.

voornaam: M.

(...)

nationaliteit: Somalië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde.

Betrokkene werd op 30.04.2018 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met probatie uitstel 3 jaren wegens Poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen.

Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene meerdere processen-verbaal werden opgemaakt:

- AN.92.LB.157083/2017 door PZ Antwerpen wegens opzettelijke vernielingen
- BR.11.LL.023189/2017 door PZ Brussel Elsene wegens gewone diefstal
- AN.12.LB.138604/2016 door PZ Antwerpen wegens zware diefstal
- AR.36.I2.003258/2015 DOOR PZ Luxembourg wegens dracht wapen/munitie.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij geen partner of kinderen in België heeft. Hij verklaart wel twee nichten te hebben in België, namelijk F. H. en M. H.. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze nichten. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet indisproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat zijn verblijf in België betreft, merken we op dat betrokkene het overgrote deel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht en de dienst Vreemdelingenzaken werd niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat betrokkene iets meer dan 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij stemmingswisselingen heeft, maar hij neemt hiervoor geen medicatie. Hij toont echter niet aan dat deze stemmingswisselingen hem verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 14.08.2014 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in en verklaarde toen R.F.M. te heten, geboren op 5.06.1988 te Mogadishu (Somalië), van Somalische nationaliteit. Op 29.07.2015 werd aan betrokkene door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en op 5.11.2015 in het bezit van een A-kaart.

Op 31.07.2016 werd betrokkene door de Nederlandse politie aangehouden en na verificatie van zijn vingerafdrukken bleek betrokkene in Nederland gekend te staan als Z.A.O., geboren op 05.06.1990, van Somalische nationaliteit. Uit deze informatie bleek dat betrokkene in Nederland onder deze identiteit in het bezit gesteld werd van een verblijfsvergunning 'asiel', die bij beschikking van 06.12.2011 ingetrokken werd.

Op 05.12.2017 heeft het CGVS betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus opgeheven op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS stelde dat aangetoond werd dat betrokkene bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Het stelde dat de geloofwaardigheid van betrokkene zijn verklaringen, waarop het zich baseerde voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, op fundamentele wijze ondermijnd werd. Het CGVS concludeerde dat het geen enkel geloof meer kon hechten aan betrokkenes beweerde identiteit en daarbij horende asielrelaas.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2018 dat hem aangetekend werd verstuurd op 26.09.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Op 14.08.2014 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in en verklaarde toen R.F.M. te heten, geboren op 5.06.1988 te Mogadishu (Somalië), van Somalische nationaliteit. Op 29.07.2015 werd aan betrokkene door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en op 5.11.2015 in het bezit van een A-kaart.

Op 31.07.2016 werd betrokkene door de Nederlandse politie aangehouden en na verificatie van zijn vingerafdrukken bleek betrokkene in Nederland gekend te staan als Z.A.O., geboren op 05.06.1990, van Somalische nationaliteit. Uit deze informatie bleek dat betrokkene in Nederland onder deze identiteit in het bezit gesteld werd van een verblijfsvergunning 'asiel', die bij beschikking van 06.12.2011 ingetrokken werd.

Op 05.12.2017 heeft het CGVS betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus opgeheven op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS stelde dat aangetoond werd dat betrokkene bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Het stelde dat de geloofwaardigheid van betrokkene zijn verklaringen, waarop het zich baseerde voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, op fundamentele wijze ondermijnd werd. Het CGVS concludeerde dat het geen enkel geloof meer kon hechten aan betrokkenes beweerde identiteit en daarbij horende asielrelaas.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2018 dat hem aangetekend werd verstuurd op 26.09.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 14.08.2014 diende betrokkene een verzoek tot internationale becherming in en verklaarde toen R. F. M. te heten, geboren op 5.06.1988 te Mogadishu (Somalië), van Somalische nationaliteit. Op 29.07.2015 werd aan betrokkene door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en op 5.11.2015 in het bezit van een A-kaart.

Op 31.07.2016 werd betrokkene door de Nederlandse politie aangehouden en na verificatie van zijn vingerafdrukken bleek betrokkene in Nederland gekend te staan als Z. A. O., geboren op 05.06.1990, van Somalische nationaliteit. Uit deze informatie bleek dat betrokkene in Nederland onder deze identiteit in het bezit gesteld werd van een verblijfsvergunning 'asiel', die bij beschikking van 06.12.2011 ingetrokken werd.

Dientengevolge werd door de DVZ op 06/01/2017 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 2°), van de wet van 15 december 1980 een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene werd betrokkene door het CGVS op 15.06.2017 uitgenodigd om voor een gehoor op 05.07.2017 teneinde betrokkene de mogelijkheid te geven om alle argumenten aan te brengen die volgens hem een behoud van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen.

Betrokkene gaf geen gevolg aan deze oproep en bijgevolg heeft Betrokkene nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 05.12.2017 heeft het CGVS betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus opgeheven op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS stelde dat aangetoond werd dat betrokkene bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Het stelde dat de geloofwaardigheid van betrokkene zijn verklaringen, waarop het zich baseerde voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, op fundamentele wijze ondermijnd werd. Het CGVS concludeerde dat het geen enkel geloof meer kon hechten aan betrokkenes beweerde identiteit en daarbij horende asielrelaas. Tot slot stelde het CGVS dat er in Mogadishu actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat betrokkene louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980. Op 05.01.2018 diende betrokkene een schorsend beroep in tegen deze intrekingsbeslissing van het CGVS. Op 22.05.2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de intrekking van betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25.09.2018 werd betrokkenes verblijf in België beëindigd (bijlage 13 octies). Deze beslissing werd op 26.09.2018 aangetekend verstuurd aan betrokkene, samen met een bevel om he grondgebied te verlaten. Op 26.10.2018 diende betrokkene een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in van deze beslissing. Dit beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Somalië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op 30.04.2018 door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met probatie uitstel 3 jaren wegens Poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen.

Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene meerdere processen-verbaal werden opgemaakt:

- AN.92.LB.157083/2017 door PZ Antwerpen wegens opzettelijke vernielingen
- BR.11.LL.023189/2017 door PZ Brussel Elsene wegens gewone diefstal
- AN.12.LB.138604/2016 door PZ Antwerpen wegens zware diefstal
- AR.36.I2.003258/2015 DOOR PZ Luxembourg wegens dracht wapen/munitie.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij reeds sinds 2014 in België is. Hij verklaart hier te zijn omwille van problemen in zijn land waarvoor hij gevlucht is. Hij verklaart niet meer naar zijn land van herkomst te kunnen/willen gaan, omdat hij niet meer past in de maatschappij en omdat hij niet veilig is daar. Wat een terugkeer naar zijn land betreft, willen we opmerken dat het CGVS van oordeel was dat er in Mogadishu actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat betrokkene louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij stemmingswisselingen heeft, maar hij neemt hiervoor geen medicatie. We merken op dat betrokkene, noch zijn raadsman, enig formeel element aanreiken om deze psychische problematiek te staven. Hij toont dus niet aan dat deze stemmingswisselingen hem verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding
(...)"

1.8. Op 26 november 2018 vraagt verzoeker in twee verzoekschriften bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van de vorderingen tot schorsing van 26 oktober 2018, vermeld in punt 1.6.

1.9. Bij arrest **nr. xxx van** 30 november 2018 worden de voormelde vorderingen tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en de vorderingen tot schorsing verworpen.

2. De vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 10 en 11, § 3 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij licht dit middel als volgt toe:

“1. Op 5 december 2018 ging de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over tot intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Op basis hiervan kan de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijfsrecht van onbepaalde duur intrekken, zoals bepaald in artikel 11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet (eigen accentuering):

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Dit betreft aldus een discretionaire bevoegdheid en geen gebonden bevoegdheid.

Dit wordt ook bevestigd in de beslissing van 25 september 2018 tot intrekking van het verblijf van verzoeker, aangezien ook de gemachtigde stelt: “gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen” (pagina 2; eigen accentuering).

Indien de gemachtigde zou overgaan tot de intrekking van het verblijf, dan dient de gemachtigde van de staatssecretaris zich te houden aan de bepalingen van artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde dient namelijk bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, met de duur van het verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst:

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

2. Op 25 september 2018 ging verweerder over tot de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide beslissingen werd door verzoeker een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 20 november 2018 verkreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding betekend (een bijlage 13septies).

Door verzoeker wordt, samen met het indienen van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, verzocht om bij wijze van voorlopige maatregel beide hangende beroepen versneld te behandelen.

Indien wordt overgegaan tot de schorsing en/of nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker, blijkt dat het verzoeker is toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. In dergelijk geval kan de gemachtigde geen bevel geven om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing dient hierom te worden geschorst en vernietigd."

3.3.2.2. Het volstaat in deze te verwijzen naar het arrest nr. 213 317 van 30 november 2018 waaruit blijkt dat met betrekking tot de beslissingen tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2018, de ingediende de vorderingen tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid werden ingewilligd en de vorderingen tot schorsing vervolgens werden verworpen.

Het eerste middel faalt bijgevolg en is niet ernstig.

3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel "74/13, § 3, 3° en 4°" van de Vreemdelingenwet doch uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in wezen artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Hij voert tevens de schending aan van artikel 6 en artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel luidt als volgt:

"EERSTE ONDERDEEL

1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

In casu wordt door de gemachtigde tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

Het is derhalve vereist dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid is. Dit is een wettelijke voorwaarde.

Daarenboven is artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

"1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een

derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

2. In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

In voormeld arrest beklemt toont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: “Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

3. In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker op 30 april 2018 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden, met een probatieuitstel van 3 jaar. Verweerder wijst tevens op vier processen-verbaal, doch zonder verdere uitleg of enige indicatie wat de rol van verzoeker zou zijn bij de vermelde tenlasteleggingen.

Op basis hiervan besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing:

“Gelet op het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

(stuk 1, pagina 1 en 3; eigen onderlijning)

Verweerder geeft hiermee te kennen dat verzoeker de openbare orde kan schaden, hetgeen niet volstaat conform artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om een beslissing te nemen tot het opleggen van een termijn van nul dagen.

Het wettelijk criterium is immers niet dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare te schaden.

Het wettelijk criterium is daarentegen dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet):

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

De bestreden beslissing is hierom niet verantwoord naar recht.

4. De bestreden beslissing bevat daarnaast geen concreet oordeel van verweerder waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Nochtans komt het aan de verwerende partij toe, die toepassing wenst te maken van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (conform de rechtspraak van het Hof van Justitie).

Verzoeker geeft aan dat hij actueel geen daadwerkelijk gevaar vormt voor de openbare orde, zoals nochtans vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie hierboven). Verzoeker verkreeg een gevangenisstraf maar volledig met probatieuitstel. Er werd dus een straf uitgesproken, maar verzoeker moet deze niet uitvoeren indien hij zich gedurende drie jaren aan de voorwaarden hiertoe houdt. Heruit blijkt het vertrouwen dat de rechtbank hem gaf dat hij aan de gestelde voorwaarden kan voldoen.

Er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker deze voorwaarden niet zou volgen. Dit wordt nergens door de gemachtigde opgeworpen.

Verzoeker wijst in deze context tevens naar de psychische problemen die hij heeft en waarvoor hij (meermaals) werd opgenomen in een psychiatrisch centrum (zie verder hieronder, waaruit blijkt dat verzoeker in moeilijke omstandigheden verkeerde).

De gemachtigde baseert zich daarentegen niet op de concrete situatie, maar enkel op de veroordeling zelf die verzoeker opliep.

Verweerder wijst tevens op vier processen-verbaal, doch zonder verdere uitleg of enige indicatie wat de rol van verzoeker zou zijn bij de vermelde tenlasteleggingen. Verzoeker kan op deze manier niet nagaan wat hem precies zou worden verweten. Dit wordt ook nergens verklaard of zelfs maar enigszins gemotiveerd door de gemachtigde.

Uit deze omstandigheden, kan daarom niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken

derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Dit is in casu niet het geval.

Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 7 en artikel 74/14 Vreemdelingenwet en de Terugkeerrichtlijn, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

TWEEDE ONDERDEEL

1. *Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.*

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. *In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten” (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn).*

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. *In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.*

Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt:

"risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

4. Bovenvermelde bepalingen verplichten de verwerende partij om een individueel onderzoek uit te voeren naar de specifieke situatie van verzoeker, rekening houdende met de objectieve criteria die in de wetgeving zijn vastgelegd.

In casu dient tevens te worden verwezen naar artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, hetgeen stelt als volgt (eigen accentuering):

"§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval"

De gemachtigde is derhalve verplicht om een individueel onderzoek te voeren. Daarbij moet steeds rekening worden gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

De gemachtigde dient dus steeds alle elementen in rekening te brengen en mag zich niet blindstaren op de criteria alleen.

De verzoekende partij wijst tevens nog op de memorie van toelichting bij het nieuwe artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, waarbij nogmaals wordt bepaald dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval moet worden beoordeeld en een objectief criterium alleen (zoals artikel 1, §2, 1° Vreemdelingenwet) niet volstaat: "De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval,

om zo te vermijden dat e automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.” (Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening houdt met de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij de subsidiaire bescherming van verzoeker werd ingetrokken en de redenen hiertoe. Er wordt tevens gesteld dat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2018.

Verzoeker benadrukte dat hij een alleenstaande jongeman, afkomstig uit Mogadishu (Somalië), is. Verzoeker heeft enkele (verre) familieleden wonen in België. Zo is hij na zijn vrijlating ingetrokken bij zijn nicht, H.M.F.. Zij verblijft legaal in het Rijk. Hij mag bij haar verblijven totdat hij een nieuw appartement gevonden heeft. Er is derhalve een afhankelijkheidsband tussen beide familieleden.

Verzoeker benadrukt dat er geen risico op onderduiken bestaat, hetgeen de gemachtigde had kunnen vaststellen indien hij volledig individueel onderzoek had verricht.

Verzoeker benadrukte dat hij een alleenstaande jongeman, afkomstig uit Mogadishu (Somalië), is. Verzoeker heeft twee nichten wonen in België. Verzoeker is ingetrokken bij één van zijn nichten, H.M.F. Zij verblijft legaal in het Rijk. Hij mag bij haar verblijven en verbleef hier sindsdien. Er is derhalve een afhankelijkheidsband tussen beide familieleden.

Verzoeker is dus woonachtig op een vast adres waar hij reeds maanden verblijft. Dit gaf hij ook eerder al aan, onder meer toen hij op 24 september 2018 schriftelijk, via zijn raadsman, zijn situatie toelichtte in het kader van het hoorrecht.

Door verzoeker werd bovendien een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de verwijderingsmaatregel van 25 september 2018. Dit beroep is momenteel hangende. Door verzoeker wordt, samen met het indienen van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, verzocht om bij wijze van voorlopige maatregel beide hangende beroepen versneld te behandelen. Indien wordt overgegaan tot de schorsing en/of nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker, blijkt dat de gemachtigde ten onrechte stelt dat er een risico op onderduiken zou bestaan omdat verzoeker geen gevolg gaf aan deze verwijderingsmaatregel.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met bovenvermelde bepalingen en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.”

3.3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van deze beginselen van behoorlijke bestuur wordt onderzocht in licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat eveneens geschonden wordt geacht.

3.3.2.4. Vooreerst stelt de Raad vast het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag of verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, motiveert de verwerende partij dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Dit motief vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist of weerlegd. Deze vaststellingen zijn voldoende determinerend om het bestreden bevel te schragen. De kritiek van verzoeker ten aanzien van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de motieven inzake openbare orde betreffen dan ook een overtollig motief waarvan de gegrondheid geen aanleiding kan geven tot het ernstig bevinden van het middel.

3.3.2.5. Uit het bestreden bevel blijkt tevens dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend. De beslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen steunt onder meer op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(....)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker merkt terecht op dat in casu door de verwerende partij toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet om af te wijken van de termijn van 30 dagen en om geen vrijwillige vertrektermijn te verlenen, omdat volgens de verwerende partij een risico op onderduiken bestaat.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken. Om artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn te parafaseren: het betreft aldus de vraag of er redenen bestaan, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bevat een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Dit risico moet worden vastgesteld na een individueel onderzoek. De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of

meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij volgende twee objectieve criteria uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

- 2° *Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.*
- 4° *Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

De verwerende partij motiveert hierbij als volgt:

“Op 14.08.2014 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in en verklaarde toen R.F.M. te heten, geboren op 5.06.1988 te Mogadishu (Somalië), van Somalische nationaliteit. Op 29.07.2015 werd aan betrokkene door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en op 5.11.2015 in het bezit van een A-kaart.

Op 31.07.2016 werd betrokkene door de Nederlandse politie aangehouden en na verificatie van zijn vingerafdrukken bleek betrokkene in Nederland gekend te staan als Z.A.O., geboren op 05.06.1990, van Somalische nationaliteit. Uit deze informatie bleek dat betrokkene in Nederland onder deze identiteit in het bezit gesteld werd van een verblijfsvergunning ‘asiel’, die bij beschikking van 06.12.2011 ingetrokken werd.

Op 05.12.2017 heeft het CGVS betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus opgeheven op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS stelde dat aangetoond werd dat betrokkene bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Het stelde dat de geloofwaardigheid van betrokkene zijn verklaringen, waarop het zich baseerde voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, op fundamentele wijze ondermijnd werd. Het CGVS concludeerde dat het geen enkel geloof meer kon hechten aan betrokkenes beweerde identiteit en daarbij horende asielrelaas.”

Alsook:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2018 dat hem aangetekend werd verstuurd op 26.09.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij een alleenstaande jongeman is, afkomstig uit Mogadishu, dat hij enkele (verre) familieleden heeft wonen in België, dat hij na zijn vrijlating is ingetrokken bij zijn nicht die legaal in het Rijk verblijft, dat hij bij haar mag verblijven totdat hij een nieuw appartement gevonden heeft en dat er een afhankelijkheidsband is tussen beide familieleden. Hij stelt daarbij dat hij zijn situatie reeds toelichtte in het kader van zijn hoorrecht bij brief van 24 september 2018.

De Raad stelt vast, zoals blijkt uit arrest nr. 213 317 van 30 november 2018, dat de verwerende partij met al deze elementen heeft rekening gehouden bij het nemen van de beslissingen tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2018. Uit het arrest blijkt dat er terecht werd vastgesteld dat er tussen verzoeker en zijn nicht geen sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband en dat er geen familiaal beletsel is voor beide beslissingen, hetgeen in de thans bestreden beslissing nogmaals wordt bevestigd. Tevens werd rekening gehouden met verzoekers banden in België die niet hecht werden geacht alsook met zijn herkomst uit Mogadishu, Somalië. In het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2018 werd verzoeker een termijn van 30 dagen verleend om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd verzoeker per aangetekend schrijven betekend op het adres van zijn nicht, waar hij verbleef.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing van 20 november 2018 niet had mogen wijzen op het feit dat verzoeker aan dit bevel geen gevolg heeft gegeven en dat het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan de bestreden beslissing, hetgeen verzoeker overigens ook niet betwist. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker door zijn gedrag, met name door duidelijk te maken dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, een risico op onderduiken vertoont. Dat verzoeker een vast

adres heeft bij zijn nicht waar hij reeds maanden verblijft, dat is gekend door de verwerende partij nu het bevel van 25 september 2018 op dit adres werd betekend, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker, ruim nadat zijn periode van 30 dagen voor vrijwillig vertrek was verstreken, geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel. Het is geenszins kennelijk onredelijk om uit deze vaststelling te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat.

Het bestaan van een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker wordt verder bevestigd door de vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker bewust heeft getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen en dat het CGVS vaststelde dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, waarop het zich baseerde voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, op fundamentele wijze ondermijnd werd zodat het CGVS geen enkel geloof meer kon hechten aan verzoekers beweerde identiteit en daarbij horende asielrelaas. Ook uit deze motieven blijkt dat verwerende partij door zijn gedrag, met name het gebruik van valse informatie, een risico op onderduiken vertoont.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van zijn geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht. Verzoekers gedrag verleent geen enkele indicatie dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, des te meer nu zijn grieven, zoals later zal blijken, niet ernstig zijn. Er blijkt op het eerste gezicht niet dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken kennelijk onredelijk is.

3.3.2.6. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin laat de uiteenzetting van verzoeker toe te concluderen dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet. Evenmin blijkt op het eerste gezicht dat artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet werd miskend.

De vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat, is voldoende determinerend om in casu de bestreden beslissing waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend op grond van artikel 74/14, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet te schragen.

De kritiek van verzoeker ten aanzien van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en de motieven inzake openbare orde betreffen dan ook overtollige motieven waarvan de gegrondheid geen aanleiding kan geven tot vernietiging. Het eerste onderdeel van het tweede middel behoeft dan ook geen verdere bespreking.

In het licht van wat voorafgaat, laat de uiteenzetting van verzoeker tenslotte niet toe te concluderen dat artikelen 6 en 7.4 van de Terugkeerrichtlijn werden geschonden.

Waar verzoeker nog verwijst naar de hangende beroepen tegen de beslissingen tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2018, verwijst de Raad nogmaals naar het gestelde in het arrest nr. 213 317 van 30 november 2018.

Het tweede middel is bijgevolg niet ernstig.

3.3.2.7. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij zet hierbij het volgende uiteen:

“1. Door de gemachtigde werd een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten, waardoor verzoeker gedwongen wordt het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij wijst daarom op de geboden bescherming door artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verzoekende partij wordt betwist dat de gemachtigde in de bestreden beslissing deze verplichting correct heeft nageleefd (zie verder hieronder).

De verwerende partij is eveneens gebonden aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien een beslissing tot verwijdering werd genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt bovendien het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

In de lijn van de vorige bepalingen, betwist verzoeker eveneens dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gerespecteerd door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

2. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing kenbaar overwogen dat verzoeker twee nichten heeft in België ("Hij verklaart wel twee nichten te hebben in België, namelijk F.H. en M.H.").

De gemachtigde stelt vervolgens (enkel maar): "Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze nichten" (stuk 1, pagina 1).

Dit oordeel is onzorgvuldig en in strijd met bovenvermelde verplichtingen.

De gemachtigde dient vooreerst bekend te zijn met de situatie van verzoeker. Op 24 september 2018 werd een schriftelijk antwoord bezorgd aan de verwerende partij, samen met een inventaris en stukkenbundel, in het kader van het hoorrecht. In dit schrijven benadrukte verzoeker zijn gezinssituatie.

Verzoeker benadrukte dat hij een alleenstaande jongeman, afkomstig uit Mogadishu (Somalië), is. Verzoeker heeft enkele familieleden wonen in België, waaronder twee nichten. Zo is hij na zijn vrijlating ingetrokken bij zijn nicht, H.M.F.. Zij verblijft legaal in het Rijk. Hij mag bij haar inwonen, minstens totdat hij een nieuw appartement gevonden heeft. Er is derhalve een afhankelijkheidsband tussen beide familieleden.

Deze afhankelijkheidsband is echter toegenomen, aangezien de gemachtigde op 25 september 2018 overging tot de intrekking van het verblijf van verzoeker. Verzoeker kan hierdoor geen inkomen verweven (bv. om een eigen appartement te betrekken).

Er is dus onmiskenbaar een afhankelijkheidsband aanwezig tussen verzoeker en zijn nicht.

De gemachtigde erkende dit ook eerder reeds, met name in de beslissing van 25 september 2018 (de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten). De gemachtigde stelde toen dat er “bezwaarlijk” sprake zou kunnen zijn van “een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband”, waaruit dus blijkt dat de gemachtigde weldegelijk een afhankelijkheidsband erkende. Nu stelt de gemachtigde dan weer: “Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze nichten” (stuk 1, pagina 1).

Hierdoor handelt de gemachtigde in strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Naast zijn gezinssituatie, benadrukt verzoeker het complete gebrek aan culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (Somalië), gelet op het langdurig verblijf van verzoeker in Nederland en, nadien, in België. Als spiegelbeeld, benadrukt verzoeker daarom zijn banden die hij heeft opgebouwd met België en Nederland (zijn privéleven).

De verwerende partij zal, door middel van de bestreden beslissing, verzoeker immers gedwongen willen terugleiden naar Somalië toe. Verzoeker wijst daarom op de individuele beoordeling die zich opdringt, gelet op artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de belangenafweging onder artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing betreft in casu immers een verwijderingsmaatregel.

Uit het administratief dossier kan worden opgemaakt dat verzoeker, voordat hij naar België kwam, langdurig in Nederland heeft verbleven. Hij diende in Nederland een asielaanvraag in, waarna hij de vluchtelingenstatus verkreeg. Op 6 december 2011 werd de vluchtelingenstatus van verzoeker echter ingetrokken. Verzoeker reisde hierop naar België toe en diende, onder een andere naam, een asielaanvraag in. Hij verkreeg hierdoor het statuut van subsidiair beschermde op 26 juli 2015. Dit vormde uiteindelijk ook de reden waarom de subsidiaire bescherming van verzoeker werd ingetrokken, nadat bleek dat verzoeker onder een andere identiteit zijn asielaanvraag had ingediend en hij verzwegen hij tot hebben verbleven in Nederland.

De gemachtigde kan bijgevolg niet onwetend zijn over het langdurig (wettelijk) verblijf van verzoeker in Nederland, aangezien dit de reden vormde waarom uiteindelijk de subsidiaire bescherming werd ingetrokken.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing enkel rekening gehouden met de duurtijd van het verblijf van verzoeker in het Rijk (België) van “iets meer dan 4 jaar”. De gemachtigde bespreekt geen concrete elementen, maar stelt wijst enkel op de duurtijd van zijn verblijf.

Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde met het (legaal) verblijf van verzoeker in Nederland geen rekening heeft gehouden bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl ook dit element moet worden overwogen door de gemachtigde indien hij van plan is om een verwijderingsmaatregel op te leggen (gelet op artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM). Het langdurig verblijf van verzoeker in Nederland vormt immers een element dat het bestaan van afdoende familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst (Somalië) ontkracht. Daarnaast wijst een integratie in de Nederlandse samenleving op een veel gemakkelijkere integratie in de Belgische samenleving (o.a. gelet op de taal en gelijklopende waarden en normen).

Verder blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de Nederlandse taallessen die verzoeker heeft gevolgd en de cursus maatschappelijke integratie die hij heeft gevolgd. De attesten en informatie werden aan de gemachtigde bezorgd op 24 september 2018. Verzoeker heeft ook gewerkt en maakte op 24 september 2018 eveneens de arbeidsovereenkomst en loonfiches hiervan over.

Dit maken elementen uit die wijzen op een doorgedreven integratie van verzoeker in België, temeer gelet op de gezondheidstoestand van verzoeker (zie hieronder). Minstens behoort het aan de gemachtigde om deze elementen te beoordelen, hetgeen niet het geval is.

Door deze elementen niet (zorgvuldig) te beoordelen, handelt de gemachtigde onzorgvuldig en schendt de gemachtigde artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

4. Vervolgens wijst verzoeker op zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker heeft in zijn schriftelijk antwoord van 24 september 2018 uitdrukkelijk melding gemaakt van zijn mentale problemen. De gemachtigde dient hiermee bekend te zijn. De gezondheidstoestand van verzoeker dient immers met nauwkeurigheid te worden nagegaan, zoals onder meer verplichtend gesteld door artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakte hiertoe een sociaal verslag over, opgesteld door het OCMW (zie stuk 6 zoals gevoegd bij het schriftelijk antwoord van 24 september 2018). Dit rapport bevat een oplistings van de situatie van verzoeker, zoals opgesteld door een onafhankelijke overheidsinstantie (het OCMW).

Volgende elementen werden, naast dit verslag, schriftelijk kenbaar gemaakt aan de gemachtigde:

Door het OCMW werd genoteerd dat verzoeker tijdens een laatste contact op 15 oktober 2015 zeer verward en angstig overkwam. Volgens zijn kennis zou hij angstaanvallen hebben, vermoedelijk is in het verleden sprake geweest van druggebruik. Verzoeker werd kort daarop opgenomen van 10 november 2015 t.e.m. 3 december 2015 in het ZNA Psychiatrisch ziekenhuis. Na zijn ontslag, werd verzoeker opgevolgd door het MCTA (ambulante opvolging).

Op 9 december 2015 ontving het OCMW een mail van het ZNA, waarbij wordt meegedeeld dat het omwille van zijn "toestandsbeeld" niet mogelijk is om Nederlandse lessen en een inburgeringscursus te volgen. Er volgt kort daarna een nieuwe opname van 22 december 2015 t.e.m. 4 januari 2016 in het ZNA Psychiatrisch ziekenhuis.

Door het ZNA wordt in december 2015 aan het OCMW gemeld dat het volgen van Nederlandse lessen niet aangewezen is.

In juni 2016 werd door het OCMW vastgesteld dat verzoeker om de 2 maanden naar de psychologe dient te gaan. Door het OCMW kan worden vastgesteld dat verzoeker graag wenst te werken. Voordat betrokkene aan de slag kan gaan, wordt door het OCMW genoteerd dat zij een medisch attest willen opvragen om na te gaan of een tewerkstelling wel aangewezen is.

In augustus 2016 had verzoeker opnieuw psychische klachten. Hiervoor kende verzoeker geen opname. Hij had zijn medicatie opnieuw stopgezet waardoor hij is hervallen.

Verzoeker heeft met behulp van kennissen een Afrikaanse man geraadpleegd die hem heeft begeleid.

Sinds 10/2016 kan worden vastgesteld dat verzoeker terug medicatie neemt. Verzoeker geeft aan het OCMW te kennen dat hij terug rust heeft gevonden.

Hij heeft zijn huisarts geraadpleegd, omdat hij nog niet in het bezit was van zijn elektronisch kaart kon de dokter zijn medisch dossier niet inkijken. Een medisch attest betreft arbeidsgeschiktheid kon nog niet afgeleverd worden.

Tijdens mei 2017 verklaart verzoeker aan het OCMW dat hij even van de rader is verdwenen gedurende maart en april omwille van psychische problemen.

In juni 2017 wordt door het OCMW genoteerd dat verzoeker al 12 jaar ongeveer stemmen hoort. Op dit moment neemt hij Valium en sprexa (enkel 's avonds).

In december 2017 blijkt dat verzoeker heeft gevochten op straat. Daardoor is er een stukje glas in zijn oog terecht gekomen. Ook op de werkplaats merken ze dat de job voor meneer te zwaar is. Ze gaan op zoek naar een nieuwe tewerkstelling (zie hierboven).

Op 11 december 2017 wordt verzoeker opgenomen in het PZ Stuivenberg. Het gaat psychisch weer niet goed met verzoeker. Hij is daar tot 18 januari 2018 gebleven.

5. Verzoeker maakte bovenvermelde elementen, samen met het syntheserapport van het OCMW (gevoegd onder stuk 6 bij de schriftelijke antwoorden), over aan de verwerende partij. Hieruit blijkt dat verzoeker kampt met een jarenlange psychiatrische problematiek. Hij werd meermaals opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis.

Ook tijdens zijn gehoor van 20 november 2018 merkte verzoeker opnieuw op dat hij stemmingswisselingen heeft. Deze melding moet worden gekaderd binnen bovenvermelde problematiek.

De beoordeling van de gemachtigde, in antwoord op deze elementen, is echter bijzonder kort. De gemachtigde stelt louter als volgt: "Hij toont echter niet aan dat deze stemmingswisselingen hem verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst".

Deze beoordeling is feitelijk onjuist en onzorgvuldig. Door verzoeker werd namelijk een volledige opsomming gegeven van de psychiatrische problematiek van verzoeker doorheen de jaren én dit werd gestaafd aan de hand van een syntheserapport van het OCMW (een onafhankelijke overheidsinstantie). Het syntheserapport bevat verschillende elementen die wijzen op een moeilijke psychiatrische problematiek van verzoeker.

Ook het administratief dossier bevatte reeds duidelijke (en formele) elementen die de psychiatrische problematiek van verzoeker staven.

In zijn verzoekschrift van 5 januari 2018, zoals neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenwetbetwistingen en gericht tegen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire bescherming door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, werd eveneens de psychiatrische problematiek benadrukt waarmee verzoeker te kampen heeft. Door verzoeker werd op pagina 9 aangehaald dat zijn zelfs dermate ernstig was, dat verzoeker op bevel van de Procureur des Konings bij hoogdringendheid werd opgenomen in het psychiatrische centrum Sint-Amedeus Mortsel (in het kader van de wet van 26 juni 1990 inzake de bescherming van de persoon van de geesteszieke). Op 4 januari 2018 werd door de vrederechter van het achtste kanton te Antwerpen vastgesteld dat verzoeker getroffen is door een psychose. Een dwangopname werd daarom noodzakelijk geacht. Onder stuk 5 bij het verzoekschrift werd het vonnis bijgevoegd van de vrederechter van het achtste kanton.

Bovendien maakt de psychiatrische problematiek, waarmee verzoeker reeds jarenlang kampt, het duidelijk dat hij op dit punt bijzonder kwetsbaar is. Het valt te verwachten dat een terugleiding naar Somalië een ernstige verslechtering van zijn situatie zal teweegbrengen. Er kan bovendien ernstig worden betwijfeld of de noodzakelijke zorgen voor verzoeker in Somalië aanwezig zijn. Verzoeker wijst in deze context dan ook op de geboden bescherming onder artikel 3 EVRM.

Minstens diende de gemachtigde de aanwezige elementen in het dossier, m.b.t. de gezondheidstoestand van verzoeker, te overwegen bij het nemen van de verwijderingsmaatregel (de in casu bestreden beslissing). De gemachtigde laat dit echter ten onrechte na, ondanks de expliciet verplichting hiertoe.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De gemachtigde schendt hierom artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.3.2.8. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat luidt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling is erop gericht te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, quod in casu, rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikelen 3 en 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de familiebanden van verzoeker alsook zijn gezondheidstoestand en deze op kenbare wijze heeft beoordeeld en afgewogen in het licht van artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.9. In zijn gehoor van 20 november 2018 beperkte verzoeker zich zonder meer tot de mededeling dat hij twee nachten heeft in België. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing terecht dat dit gegeven verzoeker niet automatisch een recht op verblijf geeft, des te meer daar hij niet aantoonde dat hij van deze nachten afhankelijk is.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar wat hij heeft uiteengezet in zijn brief van 24 september 2018 die hij heeft voorgelegd in het kader van zijn hoorrecht voorafgaand aan de beslissingen van 25 september 2018 tot het beëindigen van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij benadrukt dat er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen hem en zijn nicht bij wie hij na zijn vrijlating is ingetrokken.

De Raad stelt vast dat de elementen die verzoeker heeft uiteengezet in zijn brief van 24 september 2018 reeds werden beoordeeld door de verwerende partij in de beslissingen van 25 september 2018 tot het beëindigen van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Over deze beslissingen van 25 september 2018 heeft de Raad het volgende gesteld in zijn arrest nr. 213 317 van 30 november 2018:

“De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, het bestaan van een gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissingen (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn nicht te worden aangetoond.

Uit de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de familiale band tussen verzoeker en zijn nicht en deze op kenbare wijze heeft beoordeeld in het licht van artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Op basis van de voorliggende elementen oordeelt de gemachtigde dat er “bezwaarlijk sprake kan zijn van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband” en dat er “geen familiaal beletsel [is] voor het nemen van deze beslissingen”. De Raad acht deze beoordeling niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk. Uit het schrijven van verzoeker van 24 september 2018 blijkt immers enkel dat verzoeker tijdelijk door zijn nicht wordt geholpen met huisvesting tot hij een nieuw appartement heeft gevonden. Het loutere gegeven dat verzoeker heden in België tijdelijk op hetzelfde adres verblijft als zijn nicht en dat zij hem tijdelijke hulp biedt in de vorm van huisvesting, vormt op zich geen concreet bewijs van een reële situatie van afhankelijkheid die de gebruikelijke banden tussen familieleden overstijgt. Verzoeker gaf in zijn brief van 24 september 2018 immers zelf aan dat hij bij een “(uitgebreid) sociaal netwerk” terecht “kon” voor zijn huisvesting. Dit gegeven is wél relevant en van belang voor het beoordelen van het gewicht dat moet worden gegeven

aan de band met zijn nicht en de voorgehouden afhankelijkheid. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat er in casu geen sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband met zijn nicht aangezien verzoeker ook een "(uitgebreid) sociaal netwerk" heeft waar hij terecht "kon" voor tijdelijke huisvesting en uit zijn brief bovendien niet uitdrukkelijk blijkt dat hij daar niet meer terecht "kan". Overigens blijkt uit de brief van 24 september 2018 ook dat verzoeker in juni 2017 op zelfstandige wijze erin geslaagd is een huurwoning te vinden waar hij alleen woonde tot zijn vasthouding in de gevangenis. Deze gegevens bevestigen dat verzoeker, minstens in enige mate, zelfstandig kan functioneren en dat er dus geen sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband met zijn nicht. Dat verzoeker heden tijdelijk hulp nodig heeft voor huisvesting, heeft slechts te maken met het feit dat hij niet meer in zijn huurwoning terecht kan omwille van problemen met de huurbaas en het feit dat hij zijn recht op OCMW steun is verloren en geen inkomen heeft als gevolg van de bestreden beslissingen. De loutere nood aan tijdelijke hulp, die voornamelijk te wijten is aan de gevolgen van de bestreden beslissingen, kan niet worden beschouwd als een situatie waar verzoeker noodzakelijkerwijze afhankelijk is van de hulp van zijn nicht die in België woont. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet kan functioneren zonder de zorg of steun van deze nicht in het bijzonder (zie in deze zin EHRM 18 november 2014, nr. 5049/12, Senchishak v. Finland, par. 57). Een beschermenswaardig gezinsleven met zijn nicht in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt niet waardoor evenmin een "zwaarwichtige inmenging" op de familiale band tussen verzoeker en zijn nicht blijkt, zoals verzoeker tracht voor te houden. Gelet op het voorgaande, kon de verwerende partij dan ook, in het licht van artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, terecht en met reden besluiten dat er "geen familiaal beletsel [is] voor het nemen van deze beslissingen"."

Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige vordering enkel op dezelfde elementen als in zijn brief van 24 september 2018 en die reeds werden beoordeeld in de beslissingen van 25 september 2018. Verzoeker brengt geen andere of nieuwe elementen aan die aannemelijk maken dat er in het kader van de bestreden beslissing van 20 november 2018, amper twee maanden later, anderszins moest worden geoordeeld door de verwerende partij. Evenmin laat dit betoog van verzoeker de Raad toe vast te stellen dat verzoekers band met zijn nichten een beschermenswaardig gezinsleven vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing enkel wordt vermeld dat hij niet aantoont afhankelijk te zijn van zijn nichten, daar waar in de beslissingen van 25 september 2018 wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband, merkt de Raad op uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de banden tussen verzoeker en zijn nichten werden beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM zodat de motieven van de verwerende partij in het licht van dit artikel moeten worden begrepen. Bijgevolg ontwaart de Raad geen inconsistentie in de voormelde beslissingen van de verwerende partij.

3.3.2.10. Verder in het verzoekschrift maakt verzoeker gewag van een compleet gebrek aan culturele of sociale banden met Somalië, het land van herkomst, gelet op zijn langdurig verblijf in Nederland en België. Hij benadrukt zijn banden en privéleven die hij heeft opgebouwd in Nederland en in België. Verzoeker stelt dat de verwerende partij niet onwetend kan zijn over zijn "langdurige (wettelijk) verblijf in Nederland", hetgeen een element vormt dat het bestaan van afdoende familiebanden of culturele of sociale banden in Somalië ontkracht. Verder stelt hij dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de gevolgde Nederlandse taallessen en inburgeringscursus en zijn tewerkstelling, die wijzen op een doorgedreven integratie van verzoeker in België.

De Raad stelt vast dat verzoeker hier in wezen dezelfde elementen aanbrengt die hij reeds heeft uiteengezet in zijn brief van 24 september 2018 dewelke hij overmaakte in het kader van zijn hoorrecht voorafgaand aan de beslissingen van 25 september 2018 tot het beëindigen van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt ook hier vast dat de elementen die verzoeker heeft uiteengezet in zijn brief van 24 september 2018 reeds werd beoordeeld door de verwerende partij in de beslissingen van 25 september 2018 tot het beëindigen van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij brengt tevens elementen aan die hij reeds toelichtte in zijn twee beroepen tot nietigverklaring en vorderingen tot schorsing bij de Raad tegen de voormelde beslissingen.

Over deze beslissingen van 25 september 2018 en verzoekers betoog heeft de Raad het volgende gesteld in zijn arrest nr. 213 317 van 30 september 2018:

“3.4.7. Verzoeker meent dat er sprake is van een inmenging in zijn privéleven omdat de verwerende partij erkent dat verzoeker beroep kan doen op een “uitgebreid sociaal netwerk”.

Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dan ook dat, ongeacht het al dan niet bestaan van een gezinsleven en ongeacht de duur van het verblijf in het gastland, de verblijfsbeëindiging en uitwijzing van een legaal verblijvende vreemdeling steeds een inmenging uitmaken op het recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46-47; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala v. Zwitserland, par. 39; EHRM 10 november 2015, nr. 70429/10, par. 39-40).

In de bestreden beslissingen kan niet worden gelezen dat de verwerende partij betwist dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen op het privéleven van verzoeker. Integendeel, uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers integratie, sociale en culturele banden met de Belgische samenleving en deze kenbaar heeft afgewogen. In het bijzonder motiveert de verwerende partij als volgt: “Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u iets meer dan 4 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn brief van 24 september 2018 weliswaar melding maakte van een “(uitgebreid) sociaal netwerk” maar daarover verder enkel uiteenzette dat hij “1000 euro heeft geleend van vrienden”, dat hij “tijdelijk bij een kennis [is] gaan verblijven”, en dat hij een tweetal maanden is gaan samenwonen met een vriend. Verder blijkt dat hij twee nachten heeft in België.

Dat verzoeker drie vrienden, één kennis en twee nachten in België heeft, kan bezwaarlijk als een “uitgebreid” netwerk worden beschouwd. Bovendien toonde verzoeker met dit summier betoog in de brief van 24 september 2018 niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in België zodanig hechte privébanden heeft opgebouwd dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België omdat er in casu sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die de gebruikelijke banden met België overstijgen.

Ook in zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot een summiere en vage verwijzing naar zijn “uitgebreid sociaal netwerk” zonder de omvang en de hechtheid van dit netwerk verder toe te lichten of te staven. Hij maakt daarmee niet aannemelijk dat hij enkel in België een privéleven kan uitbouwen en voortzetten, noch dat hij geen verdere invulling kan geven aan zijn privéleven door van op afstand zijn sociale banden met België te onderhouden. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij zich, in het licht van artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er in casu niet kan worden gesproken van “hechte sociale (...) banden met de Belgische samenleving”. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn privébanden van die mate zijn dat ze in casu zouden opwegen tegen het algemeen belang van de Belgische samenleving.

3.4.8. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de verwerende partij ook rekening moest houden met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden in het land van herkomst in het licht van artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij zet uiteen dat de verwerende partij in dit verband niet onwetend kan zijn over het “langdurig (wettelijk) verblijf van verzoeker in Nederland” voor hij naar België kwam. Hij meent dat het langdurig verblijf van verzoeker in Nederland een element vormt dat het bestaan van afdoende familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, in casu Somalië, ontkracht.

Uit het administratief dossier blijkt enkel dat verzoekers vluchtelingenstatus, die hij verkreeg in Nederland, aldaar op 6 december 2011 werd ingetrokken. Uit het administratief dossier blijkt niet wanneer verzoeker Nederland is binnengekomen noch wanneer hem een vluchtelingenstatus werd verleend. Er is geen enkel element aanwezig in het dossier dat aannemelijk maakt dat de verwerende partij kennis had moeten hebben van een langdurig verblijf in Nederland.

Verzoeker werd voor het nemen van de bestreden beslissingen in het kader van het hoorrecht bij aangetekend schrijven van 6 september 2018 verzocht om zijn persoonlijke situatie toe te lichten, de gevraagde bewijzen af te leveren en de bijgevoegde vragenlijst te beantwoorden. In de vragenlijst wordt gevraagd of de betrokkenen getrouwd is of een duurzame relatie heeft in zijn land van herkomst, of betrokkene nog familie of minderjarige kinderen heeft in zijn land van herkomst, of hij reeds gewerkt

heeft in zijn land van herkomst en of hij redenen heeft waarom hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst.

Verzoeker heeft deze vragenlijst niet ingevuld maar heeft per brief van 24 september 2018 verschillende elementen voorgelegd in verband met zijn verblijf in België waarmee werd verzocht rekening te houden. In deze brief heeft verzoeker geen enkele informatie verstrekt over een huwelijk, duurzame relatie, minderjarige kinderen of vroegere tewerkstelling in het land van herkomst. Evenmin heeft hij in die brief in enige mate uiteengezet dat zijn sociale of culturele banden met Somalië zodanig zijn afgezwakt dat hij er niet meer naar kan terugkeren of enig element aangereikt waaruit zou blijken dat er geen sprake meer is van afdoende familiebanden of andere banden met Somalië.

Verzoeker kan de verwerende partij in casu niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hij niet heeft voorgelegd. Immers werd verzoeker de kans geboden om nuttig voor zijn belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en zijn standpunt over een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht en verwijderingsmaatregel op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoeker kon alle elementen en redenen terzake aanbrengen zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Een eigen onzorgvuldigheid begaan door verzoeker kan de verwerende partij dan ook niet worden aangewreven.

In zijn schrijven van 24 september 2018 heeft verzoeker aldus zijn verblijf in Nederland en de mogelijke implicatie ervan voor zijn banden met het land van herkomst niet aangehaald noch toegelicht. Nochtans had hij hiertoe alle mogelijkheid, des te meer daar hij zich niet heeft gehouden aan de format van de vragenlijst maar zelf een eigen brief heeft opgesteld waardoor hij alle vrijheid had om buiten het format van de vragenlijst te treden. In het verzoekschrift wordt hierover geen verdere duidelijkheid geschapen. Ter terechtzitting kan de raadsman van verzoeker evenmin toelichten wanneer juist verzoeker Nederland is binnengekomen en wanneer hem de vluchtelingenstatus werd verleend.

Bijgevolg ligt er geen enkel element voor dat ondersteunt dat verzoeker een "langdurig wettelijk verblijf in Nederland" heeft gehad. Er blijkt enkel dat de vluchtelingenstatus door Nederland in 2011 werd ingetrokken. Uit het administratief dossier blijkt verder niet waar verzoeker heeft geleefd tussen 6 december 2011 (datum van intrekking) en 13 augustus 2014 (datum van binnenkomst in België). Verzoeker heeft in zijn brief van 24 september 2018 hierover niets vermeld. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij na de intrekking doorreisde naar België maar dit wordt niet gestaafd door de aanwezige elementen in het dossier.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte diende te zijn van enige "langdurig (wettelijk) verblijf van verzoeker in Nederland" noch dat hij hiermee rekening moest houden in zijn overwegingen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de verwerende partij in casu onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door enkel rekening te houden met het verblijf van verzoeker in België, in casu "iets meer dan 4 jaar". Gelet op het gebrek aan elementen in het administratief dossier die er anderszins op wijzen, stipt de verwerende partij terecht aan dat verzoeker, die in 1988 werd geboren, "het overgrote deel van [zijn] leven elders dan in België heeft doorgebracht". De verwerende partij beoordeelt vervolgens de voorgelegde elementen van taalverwerving, inburgering en tewerkstelling en besluit dat deze niet noodzakelijkerwijs getuigen van een doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Daarbij merkt de verwerende partij zeer pertinent op dat indien verzoeker "alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken", hij naliet deze aan te tonen. Verder weegt de verwerende partij de pogingen van verzoeker om zich in de Belgische samenleving te integreren op kenbare wijze af tegen de bedrieglijke verklaringen die verzoeker tijdens zijn asielprocedure aflegde en op basis waarvan hij de subsidiaire bescherming verwierf alsook zijn definitieve veroordeling tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaren op 30 april 2018 wegens poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet concreet in op deze precieze beoordeling en afweging van verzoekers banden met België, die de Raad in het licht van de artikelen 11, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, overigens niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voorkomt.

Daarenboven, zelfs als moest worden aangenomen dat verzoeker langdurig in Nederland heeft verbleven, dan nog toont verzoeker hiermee niet aan dat zijn banden met het land van herkomst, Somalië, dermate zijn ontkracht dat hij niet kan terugkeren. Hij concretiseert zijn vaag betoog immers

niet en zet op geen enkele wijze concreet uiteen waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar Somalië en zich daar aan te passen aan de heersende culturele en sociale normen. Hij geeft op geen enkele wijze aan dat hij in Somalië geen familie of vrienden meer zou hebben op wie hij kan steunen om zich terug aan te passen aan de Somalische samenleving. Tenslotte gaat verzoeker niet in op de terechte vaststelling van de verwerende partij dat de kennis, vaardigheden en ervaring die verzoeker gedurende zijn verblijf van iets meer dan 4 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaat en door verzoeker kan worden aangewend om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren. Bijgevolg beperkt verzoeker zich tot een theoretisch en algemeen betoog dat door de Raad niet kan worden bijgetreden.”

3.3.2.11. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker werd gehoord op 20 november 2018 over zijn gezondheidstoestand. De verwerende partij heeft rekening gehouden met verzoekers gezondheidstoestand en deze kenbaar in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM als volgt beoordeeld:

“Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij stemmingswisselingen heeft, maar hij neemt hiervoor geen medicatie. We merken op dat betrokkene, noch zijn raadsman, enig formeel element aanreiken om deze psychische problematiek te staven. Hij toont dus niet aan dat deze stemmingswisselingen hem verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op zijn mentale problemen, waarvan hij melding maakte in zijn brief van 24 september 2018, overgemaakt in het kader van zijn hoorrecht. Hij citeert vervolgens een uittreksel uit deze brief en verwijst naar het syntheserapport, opgesteld door het OCMW, dat hij als stuk 6 had toegevoegd aan deze brief. Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat hij kampt met een jarenlange psychiatrische problematiek en meermaals werd opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis en dat het administratief reeds duidelijke en formele elementen bevatte die zijn psychiatrische problematiek staven.

De Raad stelt ook hier vast dat de elementen die verzoeker heeft uiteengezet in zijn brief van 24 september 2018 reeds werden beoordeeld door de verwerende partij in de beslissingen van 25 september 2018 tot het beëindigen van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Over deze beslissingen van 25 september 2018 heeft de Raad het volgende gesteld in zijn arrest nr. 213 317 van 30 november 2018:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker inzake zijn gezondheidstoestand voorlegde maar daarbij opmerkte dat noch verzoeker noch zijn raadsman “enig formeel element aanreikte om deze psychische problematiek te staven”. In de bestreden beslissingen wordt tevens opgemerkt dat in het aangetekend schrijven van 6 september 2018, bij vraag 3 van de vragenlijst, verzoeker expliciet werd gevraagd of hij een ziekte had die hem belemmert te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren en dit met een medisch attest, bewijs van medische behandeling, hospitalisatieattest, hospitalisatiefactuur of getuigschrift voor verstrekte hulp te bewijzen.

Verzoeker betoogt dat hem voor het nemen van de bestreden beslissingen duidelijk moest worden gemaakt dat een specifiek attest in deze onontbeerlijk was. Er werd hem immers niet kenbaar gemaakt dat een medische problematiek alleen maar, en dus exclusief, via voormelde attesten kan worden gestaafd. Hij verwijst naar artikel 62, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet die de mogelijkheid verzekeren voor betrokkene om alle relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing tot verblijfsbeëindiging kunnen verhinderen of beïnvloeden.

In het aangetekend schrijven van 6 november 2018 kan worden gelezen dat betrokkene “wordt verzocht waar nodig de gevraagde bewijzen aan te leveren. Bij elke vraag vindt u tussen haakjes een voorbeeld van een document dat u kan aanleveren. Indien u geen bewijzen voorlegt, kan Dienst Vreemdelingenzaken in de genomen beslissing uw verklaring niet in overweging nemen.”

Zoals vermeld, werd in vraag 3 van de vragenlijst een medisch attest, bewijs van medische behandeling, hospitalisatieattest, hospitalisatiefactuur of getuigschrift voor verstrekte hulp als voorbeelden gegeven van de gevraagde "bewijzen". Verzoeker kan worden gevolgd dat uit het aangetekend schrijven van 6 september 2018 niet blijkt dat een medische problematiek enkel kan worden gestaafd door voormelde attesten. Evenwel gaat hij er aan voorbij dat hem wel uitdrukkelijk werd verzocht om "bewijzen" te leveren. Dit werd zeer duidelijk gesteld in het aangetekend schrijven van 6 september 2018 zodat verzoeker niet kan voorhouden dat hij niet in staat werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken en dat het nuttig effect van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet teniet werd gedaan.

Dat het OCMW een onafhankelijke overheidsinstantie is, wordt niet betwist. Dat het OCMW formele elementen kan aanreiken, wordt evenmin betwist. Het OCMW is evenwel geen instantie die formele elementen kan aanreiken die een psychische problematiek kunnen "staven", dit is "bewijzen". Het OCMW is geen arts die medische vaststellingen doet en attesteert. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in haar nota stelt dat het OCMW in geen geval een instantie is die op geneeskundig vlak een objectieve beoordeling kan attesteren.

Uit het syntheserapport noch uit de brief van verzoeker blijkt op welke formele elementen die verzoekers psychiatrische problematiek kunnen staven en bewijzen, bijvoorbeeld in de vorm van objectieve medische attesten of medisch vaststellingen, het OCMW zich baseert. Bovendien stelt het OCMW in het rapport zelf dat de "psychische toestand niet echt duidelijk" is (p.6).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat het administratief dossier reeds duidelijke en formele elementen bevatte die de psychiatrische problematiek kunnen "staven", kan hij niet worden bijgetreden. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt immers niet dat daarin objectieve en formele elementen aanwezig zijn die de psychiatrische problematiek van verzoeker "staven" en waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Er wordt enkel melding gemaakt van verklaringen van verzoeker omtrent zijn psychiatrische problematiek zonder dat blijkt dat deze worden gestaafd door objectieve en formele elementen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het verzoekschrift dat hij indiende tegen de beslissing van 5 december 2017 van de commissaris-generaal tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus, waarbij het vonnis van 4 januari 2018 werd gevoegd van de vrederechter van het achtste kanton te Antwerpen. In dit vonnis zou de vrederechter hebben vastgesteld dat verzoeker werd getroffen door een psychose en een dwangopname noodzakelijk werd geacht.

De Raad stelt vast dat dit vonnis zich echter niet in het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken bevindt. De verwerende partij ontvangt immers geen stukken die worden overgemaakt in het kader van een beroepsprocedure tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een onafhankelijke instantie. Het kwam verzoeker toe om in het kader van zijn hoorrecht naar aanleiding van het aangetekend schrijven van 6 september 2018 de verwerende partij in kennis te stellen van dit vonnis, hetgeen hij heeft nagelaten. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij anderszins kennis had moeten hebben van dit vonnis.

Thans blijkt dat verzoeker bij zijn vorderingen evenmin stukken toevoegt die zijn actuele medische toestand op objectieve wijze staven.

In het licht van het voorgaande toont verzoeker dan ook niet aan dat elementen aanwezig waren in het dossier met betrekking tot zijn gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij rekening moest houden in het kader van artikel 11, § 3 of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij kennelijk onredelijk vaststelt "heden niet in het bezit [te zijn] van indicaties van medische problemen die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan" wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan formele elementen die werden voorgelegd om de psychiatrische problematiek van verzoeker staven en bewijzen en bij gebrek aan zulke elementen in het administratief dossier, kan verzoeker evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat de beoordeling van de gezondheidstoestand door verwerende partij in deze onjuist en onzorgvuldig is."

Verzoeker kan geen andere of nieuwe elementen aanduiden die aannemelijk maken dat er in het kader van de bestreden beslissing van 20 november 2018, amper twee maanden later dan de beslissingen van 25 september 2018, anderszins moest worden geoordeeld door de verwerende partij of dat in het kader van een gedwongen terugleiding zich een andere beoordeling omtrent verzoekers gezondheidstoestand opdrong.

Uit het administratief dossier blijkt dat er nog steeds geen formele elementen voorliggen die de psychiatrische problematiek van verzoeker staven. Evenmin voegt de verzoeker thans stukken toe die zijn actuele medische toestand op objectieve wijze staven.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker niet aantoont dat zijn gezondheidstoestand hem verhindert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Volgens het EHRM beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Volgens verzoeker valt er te verwachten dat een terugleiding naar Somalië een ernstige verslechtering van zijn situatie zal teweegbrengen en dat bovendien ernstig kan betwijfeld worden of de noodzakelijke zorgen voor verzoeker in Somalië aanwezig zijn. Hij wijst in dit verband op de bescherming geboden onder artikel 3 van het EVRM.

Echter, nu er geen formele elementen voorliggen die de psychiatrische problematiek van verzoeker staven, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld er in casu geen sprake is van een uitzonderlijk geval waar de humanitaire redenen die pleiten tegen uitwijzing dwingend zijn en dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker door de centrumartsen van het gesloten centrum werd onderzocht en dat deze op 21 en 22 november 2018 hebben verklaard dat verzoeker *“niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM”* alsook dat er *“momenteel (...) geen medische antecedenten [zijn] die een terugkeer naar het land van herkomst belemmeren”*.

3.3.2.12. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat een schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op het eerste gezicht niet kan worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet.

Verder blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de betreden beslissing tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam overeenkomstig de artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikelen 3 en 8 van het EVRM en dat een onzorgvuldige beoordeling van verzoekers situatie in het licht van deze artikelen op het eerste gezicht niet blijkt. Een miskennis van de voormelde bepalingen of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond. Verzoekers betoog laat evenmin toe op het eerste gezicht een schending van het redelijkheidsbeginsel vast te stellen.

Het derde middel is niet ernstig.

3.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de overige voorwaarden dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES